

“A Milà, la ‘dolce vita’ esclata als anys setanta, durant el segrest d’Aldo Moro”

Giorgio Faletti (Asti, Itàlia, 1950), actor, compositor i cantant, va començar a escriure novel·la negra amb èxit, l’any 2002 i ara Amsterdam Llibres acaba de traduir-li una de les seves darreres obres, *Apunts d’un venedor de dones*.

—Per què situeu aquesta història a Itàlia, quan no ho havíeu fet mai?

—Un crític del *Corriere della Sera*, Giorgio De Rienzo, mort el juliol de l’any passat, s’havia engrescat cada cop més amb els meus llibres, i al final d’una crítica va dir que tenia curiositat per veure què faria amb una història italiana, perquè totes estaven situades a l’estranger. I vaig voler satisfer-lo, per agrair-li que m’hagués donat estímuls i idees per a créixer, encara que les primeres crítiques haguessin estat negatives.

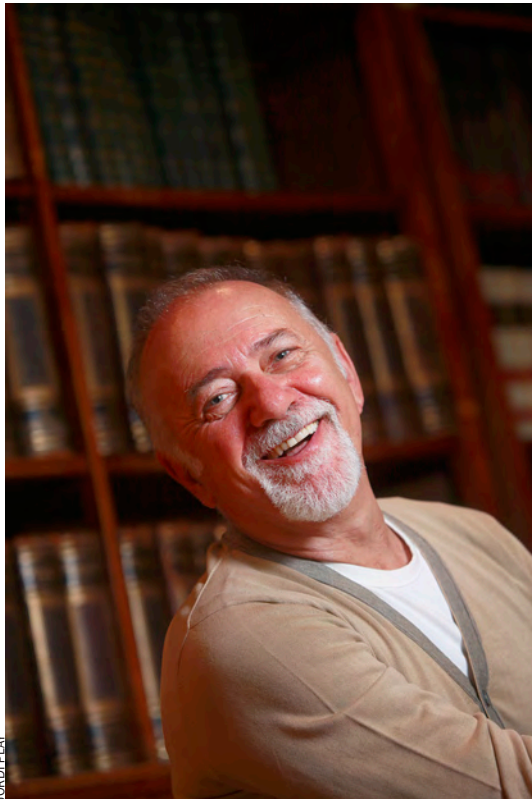
—I per què al Milà del 1978, durant el segrest d’Aldo Moro?

—Mentre rodava una pel·lícula ambientada el 1977 sobre un procés a les Brigades Roges, em vaig demanar on era jo el 1977. Al 77 havia arribat a Milà a fer de comediant en un club i, per tant, coneixia molt bé l’ambient nocturn del Milà als setanta. I si reculo fins al 75, és per utilitzar el segrest d’Aldo Moro com a rerefons històric, per fixar el moment històric, els anomenats anys de plom. Els setanta em donaven l’oportunitat de reportar l’estil de vida d’un grup de joves que vaig conèixer i ara són actors famosos del cinema i la televisió. El llibre descriu el nostre estil de vida. Vivíem de nit, amb policies, lladres, delinqüents i prostitutes. I jo feia part d’un ambient, però sobretot d’una mentalitat, la que portava a oblidar-se dels esdeveniments dramàtics i a obsessionar-se per trobar coses que fessin riure.

—La *dolce vita* milanesa.

—Sí. Tothom feia cap al club on treballava. Hi podies trobar el delinqüent que acabava de sortir de la presó, la comtessa, l’actor famós, el cantant famós, el milionari, una barreja heterogènia, com no he vist mai més, enlloc. Com dic a la novel·la, si hi hagués esclatat una bomba, el 50 per cent dels artistes del nord d’Itàlia haurien desaparegut.

—El protagonista i narrador, Bo, és un traficant de dones. En l’original italià es diu Bravo. Ja des del nom voleu que es

JORDI PLAY

Giorgio Faletti és escriptor, a més d’actor, compositor i cantant. Amsterdam li publica *Apunts d’un venedor de dones*.

faci estimar, pel lector, que se’n surti sempre bé dels tripijocs en els quals es veu embolicat.

—Era difícil presentar un personatge negatiu, que ven dones. Però la seva redempció a ulls del lector es basa en el fet que no té una relació violenta amb les dones. Són dones que han fet una tria, ell no les obliga. Les assisteix, de fet. Però, pel fet de ser un personatge negatiu, calia evitar que caigués simpàtic al lector i per això ja a les primeres línies confessa que és capat, que no té cigala. I aquesta desgràcia, el que provoca en el lector és pietat.

—No sembla pas un personatge traumatitzat, o amargat.

—Ha aconseguit encaixar a la perfecció, en la penombra, hi ha trobat el seu equilibri, si bé ha de prendre accions arriscades per sobreviure. És un home que fuig, tot i haver trobat el seu equilibri.

—Podeu combinar, al llarg del dia, la feina d’actor, compositor o cantant, amb la d’escriptor?

—No. Quan escric no accepto cap treball, em cal una concentració total. Tret que no arribi una oferta de Martin Scorsese, però no ha arribat, encara. Quan vaig escriure la segona novel·la tenia tant de pànic a fracassar, després de l’èxit de la primera, que no vaig voler interrompre la redacció i perdre la concentració. De llavors ençà, faig el mateix. Llavors vaig dir que no a un director i crec que no m’ho ha perdonat.

—A més d’actor, compositor, cantant i escriptor, sou lector?

—Sí. I apassionat. Ja de ben petit. Era un nen que moltes vegades preferia quedar-me a casa a llegir en comptes de sortir a jugar. Vaig tenir la sort que el meu avi, que comprava i venia tota mena de coses, va emmagatzemar una caixa de llibres, amb llibres de tota mena. Això em va donar l’oportunitat de llegir els millors autors, com Steinbeck, Hemingway o Boris Vian, amb només deu anys. Un autor que recordo amb molt d’afecte és Louis L’Amour. Parlava de com era la vida a l’oest americà. Gràcies a ell vaig descobrir que les pel·lícules de l’oest, que eren la meua feblesa, eren històricament falses, perquè les pistoles de l’època no permetien fer punteria més enllà dels tres metres.

Lluís Bonada